

GEEN HAAR OP MIJN HOOFD...

Het is woensdagmiddag en buiten is het, verrassend genoeg, prachtig zonnig weer.

Veel mannen die op het spreekuur komen, komen in korte broek en vrouwen in halter-T-shirts. Het is niet druk, dus het spreekuur verloopt prima op tijd.

Mevrouw H. komt binnen. Samen met haar zoontje Ibrahim van 12 jaar en haar andere drie kinderen. Die laatste drie rennen naar het tafeltje met speelgoed in mijn spreekkamer, pakken allemaal een kleurplaat en vechten om de kleurpotloden. Ibrahim is de oudste en gaat rustig op de stoel naast zijn moeder zitten. Het lijkt hem allemaal niet erg te interesseren, hij kijkt naar buiten en kijkt mij ook niet aan als ik vraag wat er aan de hand is. Hij draait zijn hoofd en wijst op een kale plek op zijn achterhoofd. Moeder begint te praten:

“Zo gek dokter, het zat er opeens, weet u wat het is? Is het besmettelijk? Hebt u er misschien een zalfje voor?”

Ibrahim blijft zwijgend naar buiten staren.

“Mag ik even kijken?”, vraag ik hem. Hij knikt.

Ik zie een mooi afgeronde plek, waarin de huid er normaal uitziet.

Ik zie geen gebroken haren, roodheid of schilfering van de huid.

“Luister, wij dokters noemen een kale plek als deze, met een deftig woord, *alopecia areata*. Dat is niets ernstigs en alles herstelt zich ook zonder zalfje meestal binnen een paar maanden.”

Als huisarts zien wij regelmatig mensen met kale plekken of haaruitval. Voor patiënten vaak een verontrustende klacht. Bij kale plekken kan je onderscheid maken in *alopecia areata* en kale plekken door een schimmelinfectie van de hoofdhuid. Bij *alopecia areata* weten we de oorzaak niet goed, maar bij de meeste patiënten komt het allemaal vanzelf weer goed. Bij schimmelinfecties geven wij een crème en geneest het na verloop van weken. Het duurt dan wel even voor de plek weer is hersteld en de haren er weer normaal uitzien.

De klacht dat haren uitvallen (niet in plekken, maar van het hele hoofd) komt vaker bij volwassenen voor. Dit kan heel hinderlijk zijn en kan het gevolg zijn van verschillende aandoeningen, zoals nieraandoeningen, bloedziekten of schildklierproblemen. Het is goed om dit met de huisarts te bespreken. Hij of zij zet de mogelijkheden op een rijtje en doet zo nodig verder onderzoek. Met Ibrahim is het verder inderdaad goed gekomen. Na een paar maanden waren de haren op de kale plek weer terug. Hij heeft overigens het hele consult geen woord gezegd, ook niet toen ik bij het weg gaan nadrukkelijk afscheid van hem nam. Er was blijkbaar geen haar op zijn hoofd die eraan dacht om de stilte te doorbreken. Zijn moeder trok bij het weggaan haar schouders op en keek mij met een verontschuldigende blik aan: “Sorry dokter”.

